

—Em tindria de pagar vint dòlars i tota la moneda nigeriana que tingui.

És obligatori no entrar ni treure del país moneda nacional, però això ja ho fan molts països d'economia inestabilitzada.

—Vint dòlars? Per què? La moneda nigeriana ja està entregada, no en tinc.

—Doncs treguis la cartera i donim vint dòlars.

—Sí? A veure. Que vingui el responsable de la duana.

El responsable compareix amb un somriure sorneguer.

—Vostè dirà.

—Aquest funcionari vol que jo li doni vint dòlars i no em sap dir per què.

El responsable es mira les maletes ja tancades.

—Tenim ordre d'incuitar-nos de totes les antiguitats que pretenguin sortir del país... i vostès en porten.

—No hi ha ningú del grup que porti cap antiguitat. Tot és comprat als marxants del carrer de Dahomey, Togo i al vestíbul de l'Hotel Central d'aquí, de Kano. Són artesanies populars i absolutament actuals.

—Sí, sí... Tothom diu el mateix. En canvi vostè mateix explica que ha comprat a l'Hotel Central, i allà hi ha antiguitats.

—No n'hi ha i vostè sap que no n'hi ha perquè està prohibit vendre'n a Nigèria.

—Miri, senyor. Vostè dirà el que voldrà però si vol treure les maletes del país té de pagar ara mateix quaranta dòlars.

—Mal llamp. Ara em dobla el preu... Es pot saber...

Les paraules de contraofensiva han mort en els nostres llavis. A tot el grup li han fet el mateix o semblant. Alguns els hi demanen diners sense donar cap justificació, mal sigui que cobrin un xic les apariències.

Però discutir és tonteria. Estem en les seves mans. Com si estéssim voltats de bandolers. Això que us explico ho he viscut. Si un altre m'ho digués pensaria que m'enganya. Ho trobo inversemblant perquè això ens ho deia gent amb uniforme. Però malgrat aquests uniformes, els assassins dels ivos de Biafra segueixen tan brutalment salvatges com abans.

comencen a fer-se violentes i com que, a més, quan se'n van donar compte les tres noies eren a l'avió i a terra hi havia tres homes del mateix cognom de les noies, va resultar que tot el grup va sortir malgrat les «bones» intencions dels nigerians. Sabíeu que Nigèria pertany a la Commonwealth? Comprehem una mica el moviment secessionista de Ian Smith a Rhodesia. I comprehendem moltes coses més.

Ens expliquen que a Birmània, el chez d'aduana diu al cap del grup en arribar, que no es mirarà cap maleta però que se li comprin tabac i licors per un valor mínim d'equis diners. Això va pel mateix camí que el que hem viscut a la duana de Kano, però trobem que és una barra menys salvatge i a canvi d'un favor.

No tenim de pagar —a casa nostra— qualsevol «favor» que es digni fer-nos el senyor que està en aquell moment en el candeler?

Però el que no té nom és el xantatge de demanar com a compensació d'una cosa inventada.

Quan volem damunt del Sahara —el gran, el de debò— amb les llunyanes taques dels seus oasis i les línies esborrades de les insegures pistes, pensem que és probable que les nacions d'Europa, d'Amèrica i algunes d'Àsia tinguin de modificar la seva política envers els estats «lliures» subdesenvolupats i de color d'Àfrica i altres punts disseminats de la terra.

Perquè aquests pobles han après rapidíssimament totes les coses dolentes que hi han portat els colonitzadors i cap de bona.

El negre «civilitzat» és en la seva immensa majoria un valent poca vergonya del qui cal guardar-se absolutament.

Nosaltres que no hem estat mai colonitzadors ni hem explotat mai cap negre, no hem d'estar disposats a empassar-nos la llavor que tots els desaprensus «busca fortunes» van disseminar pel continent negre.

De prompte, s'acaba el desert i la terra. Estem damunt del mediterrani i una hora després —gràcies a Déu— aterrem a Fiumicino, a l'Aeroport Leonardo da Vinci, de la ciutat eterna. Ja som lliures...!

Lliures?... Lliures de què? L'aeroport està buit i pres militarment.

Els bersaglieri amb metrallera guarden totes i cada una de les portes que duen cap al camp d'aterrar.

Tristament ens mirem les metralleres i ens semblen molt semblants o iguals a les que hem vist a Nigèria.

Sí. Hi ha hagut revoltes. Confidències. Possibilitat de sabotatges... bla, bla, bla... No, tampoc hi ha llibertat a Itàlia. Itàlia, la nostra estimada Itàlia, debatint-se en els greus estertors polítics que li ha proporcionat la democràcia. Una democràcia sorgida com a tapadora d'un feixisme derrotat pels americans.

I de Portugal. Quan vàrem començar aquests set articles encara ens permetíem gastar una petita broma, envers el general Spínola. Com ha canviat tot en tan poc de temps! Ara es pot observar com un comunisme que ha tret un 14 % dels vots vol dominar el país, dirigit per Mario Soares que perquè tenia el partit majoritari —el socialisme— a les seves mans es va creure que ja podia jugar a cartrons amb la situació del país. Tampoc havia pensat que el cap comunista Alvaro Cunhal fos un punyal per l'espatlla.

Amics, visqueu de pressa perquè les nostres possibilitats en el món actual s'exhaureixen molt més ràpidament del que havíem pensat.

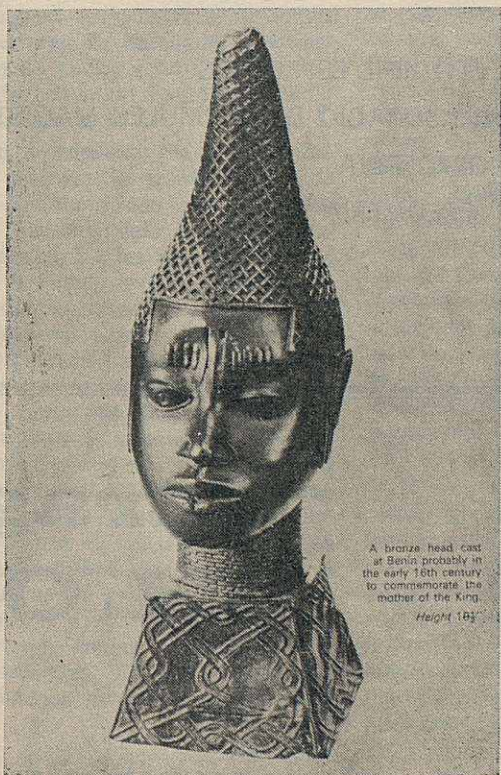
No té res a veure el règim que regeix qualsevol país amb els resultats del mateix. Són les persones que governen les que fan la cosa bona o dolenta.

L'ambició, la manca d'honestedat, la política de grupet afavorit i de la majoria discriminada, convertiran inexorablement aquest món en un món inhabitable.

Però molt més ràpidament encara, aquest enorme continent negre, contaminat de totes les xacres físiques i morals i pel qual no hi ha esperança de cap mena.

Algú, potser em dirà que exagero. La professió de profeta no m'escau però jo voldria que algú em pogués contestar —quan jo ja no hi seré— d'aquí a vint-i-cinc anys, o potser abans.

El món s'ha afanyat a repartir independències, confonent-les amb les llibertats. Per a que les independències gaudeixin de llibertat, és absolutament necessari que prèviament s'hagi educat massivament a tot el país i justament això és el que no s'està fent.

A bronze head cast at Benin probably in the early 16th century to commemorate the mother of the king. Height 103.

Escultura en bronze que representa la reina. Cultura de Benin. Segle XVI. Museu de Lagos (Nigèria) Copiat del Primer Catàleg.

A l'hora de pujar a l'avió que ens ha de portar directament a Roma, no es troben els «landing cards» (tickets per a pujar a l'avió) de les tres noies més joves del nostre grup. Les seves respectives mares estan a punt de donar una «escena». Finalment com que el grup és nombrós i les protestes